

στis ἀποθήκες του, ὅπως σπλίζουνε τ' «Ἄνωφελῆ βιβλία» τοῦ δμώνυμου συλλόγου καὶ τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης Μαρασλή.

Δ. Ν.

Η ΝΙΚΗ

Στὴ μνήμη τοῦ Σκαρλάτου Ρωσσίτη

I

Κοιμήθηκες μὲς στῶνειρο, τῆς ψυχῆς σου,
Καὶ πηράν σε, πονετικὸς Ἀγάπες, στὰ φτερά τους,
— Νεράιδες ἀγγελόθωρες καὶ σύχαρες Νυφοῦλες,
Ποῦ σκιαῖζει ὁ Γήλιος σὰν περνᾶν, φεγγοβολᾶν τὰ αἰθέρια.

II

Κοπέλλες λεβεντόκορμες, βαγιοστεφανωμένες,
Γυρόφερναν χεροπιαστές, τι εἶχαν χορὸ στημένο,
Στῆς Νίκης δίπλα τὸ Ἱερό, στὸν πευκωμένο λόγγο·
Τοῦ Ἀπόλλου ἀντάμα οἱ διαλεχτοὶ συντρόφοι καθισμένοι,

Στὰ μαρμαρένια τὰ θρονιά, τραγοῦδιζαν μὲ λύρα
Γλυκόφωνα στὰ χέρια τους, τὴ Νίκη ὑμνολογώντας.
— Μεγάλο τὸ τραγοῦδι τους βαριά κ' ἡ ἀπαντοχὴ τους —

Καὶ τὰ κροντήρια ὀλόγεμα κρασί — θεῖο νεχτάρι —
Παράστεκαν καὶ τὰ καυκιά, χιονάτα, ἀράδα ἀράδα,
Περίμεναν τὸ ἡλιόγεμα νάδειάσουν νάγιομίσουν...

ΔΗΜΟΣ ΒΕΡΕΝΙΚΗΣ

ΣΤΟΝ Π. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟ

(ποῦ πέθανε στὸ Νοσοκομεῖο τῆς Κέρκυρας, ἀπὸ κρουσπ-
γομα, 48 ὥρες ἀδιάκοπα φρουρὸς ὄξω ἀπὸ τὸ Μπιζάνι).

Ἄμερες ὥρες στὸ βοριά, στὸ χιόνι,
Ἡ ἀφροντισιά τοῦ ἀρμόδιου σ' εἶχε στήσει·
Τὸ κρύο τῆς νυχτιᾶς τρυπάει, παγώνει,
— Στερεύει τῆς ζωῆς — ὠϊμέ! — τὴ βρύση.

Σὲ παραγαμοῦ κρεββάτι σ' εἶχαν φέρει,
Καὶ κατόπι νεκρὸ στὸ κοιμητήριο·
Τοῦ ἐπιδέξιου χειροῦργου τὸ μαχαίρι
Δὲ σοῦδωκε ζωὴ, μόνο μαρτύριο.

Βόλι Τοῦρκου δὲ σοῦπεσε στὰ στήθεια,
Νὰ στολίση, λεβέντη, τὴ θανὴ σου.
Τὰ μαρτύρια στὸ σῶμα — μαύρη ἀλήθεια! —
Καὶ θάνατο σοῦ δῶκαν οἱ δικοὶ σου.

Κέρκυρα 14/9)13

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΜΑΤΙΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΣ

Ο ΚΗΡΥΚΑΣ

Στὴ χειμωνιάτικη νέκρα — νέκρα ἢ δημιουργία; — αὐτὴ ποῦ ρίχνει στὴν πλάση τὸ σκέπασμα τῆς συννεφιάς γιὰ νὰ τελεστή ἀπὸ κάτου του τὸ μεγάλο μυστήριο τῆς ξαναγέννησης, κί' ὕστερα νὰ τὸ σηκώση πάλι καὶ νὰ μᾶς δείξῃ τὸ ἔργο τοῦ παιὸ τέλειου ζωγράφου, στὴ νέκρα αὐτὴ, ποῦ ὄλα εἶναι ἄψυχα, ὄλα βουδά, ὄλα ξερά καὶ πεθαμένα, ἕνας σπουργίτης, γαντζωμένος σ' ἕνα ἄφυλλο κλαράκι ἐνὸς δλόγυμνου δέντρου, ποῦ στεκόταν ξυλιασμένο στὴν πρωϊνὴ τὴν παγωνιά, συμμαζωμένος μέσ' τὰ πουπουλάκια του ποῦ ὁ βορηᾶς κάπου-κάπου τ' ἀνασήκωνε στὸ φρενιασμένο τρεχατό του, ἐργορο-σάλευε τὸ ζωηρό του κεφαλάκι κοιτάζοντας ἐδῶ, κοιτάζοντας ἐκεῖ, ὀλόγυρα, σὰν κήρυκας, ποῦ ἀνεβαίνει σ' ἕνα ψήλωμα καὶ ρίχνει γύρω του ματιές, γιὰ νὰ προσέξουνε σ' αὐτόν, ν' ἀκούσουνε τὸ λόγο του.

Σὲ λίγο, σὰν εἶδε πῶς τὰ πλάσματα γῆς, δέντρα, νερά παγωμένα, ζωντανὰ συμαζωμένα, ἀνθρώποι βουδοί, ἦτανε ὄλα ἐκεῖ, προσμένοντας τὸ θάνατο ποῦ ἐρχόταν ἀπὸ τίς χιονισμένες τίς καρπές ἀπάνου στὰ κρουσταλένια τὰ φτερά τοῦ χειμωνιάτικου ἀνέμου, ὁ σπουργίτης ἄρχισ' ἕνα λάλημα, φλύαρο, ἐπίμονο, ζωηρό, ποῦ ξύπνισε τὴ ναρκωμένη σιωπὴ καὶ γέμισε τὴν ἐρημιὰ ὀλόγυρα.

«Ἀκούστε — ἔλεγε — ὄλοι ἐσεῖς συντρόφοι, ποῦ λουφάζετε, σκιαγμένοι. Μὴ φοβόσαστε! Ὁ θάνατος ἐμᾶς δὲ μᾶς ἀγγίξει· ἐμεῖς δὲν ἔχουμε χαμό· ἡ δικὴ μας ἢ ζωὴ εἶναι ἀτέλειωτη, γιὰτ' εἶναι μάννα μας ἢ Πλάση, ἢ αἰώνια ἢ Πλάση ποῦ ὄλο καὶ γεννάει κί' ὄλο καὶ πλάθει ἐκεῖνα ποῦ γεννάει. Ἡ ἀχόρτιαγη τεχνήτρα, ποῦ δὲν ἀφίνει οὔτ' ἕνα σπυρὶ σκόνῃ νὰ τῆς πάρῃ ὁ χαμός, μόν' πλάθει τὸν καρπὸ ἀπ' τὸ ξερόφυλλο καὶ τὸ χορτάρι τῆς σκεπῆς ἀπ' τὸν παιὸ ἄφαντο τὸ σπόρο. Ἔτσι καὶ τώρα ἢ πλάστρα ἢ μάννα μας δουλεύει γιὰ τὴν καινούργια μας ζωὴ, τώρα τὸ χειμῶνα. Νεράϊδα ἀνάερη, καὶ μάγισσα, γυρίζει μέσα στὴν πνοή σου, ἀνεμε, χώνεται μέσ' στὰ σωθικά σου, ὦ γῆς, τρυπώνει μέσα στὸ χυμὸ σου, δέντρο, πετάει πρὸς ἐσένα, οὐρανέ, νὰ διώξῃ τὴ συννεφιά ποῦ σὲ σκεπάζει, ν' ἀνοίξῃ τὸ δρόμο σου, ὦ ἡλίε, νὰ ξαναφέρῃ τὰ ρόδα σου, τρανταφυλλιά, τὸ τραγοῦδι σου, νεράκι, τὸ μεθύσι σου, μελίσαι, τὴν εὐωδιά σου, ἀγέρι, τὸν ἔρωτά μας, ταῖρι μου.

«Ἐυπνήστε καὶ ὕμνηστε, ὄλα μαζί τὴν πλά-

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνηγορὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιὰ τὶς ἐπιγραφὴς δεχόμεστε καὶ τριμηνεῖς συνηγοριῆς (3 δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συνηγορητὴς ἂν δὲν προπληρώσει τὴν συνηγοριῆ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο.—Τὰ περαιομένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλῆ τιμῆ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κιάσκια, καὶ στὶς ἐπιγραφὴς σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημεριδίων.

στρα μας ποῦ ἔρχεται καὶ μᾶς φέρνει νέα ζωὴ». Αὐτὰ εἶπ' ὁ σπουργίτης.

ΝΑΜΟΥΝΑ ΔΕΝΤΡΟ

Βλέπω τὸ πλατάνι ποῦ στέκεται ξερὸ, ἕνα σταχτι σκέλεθρο μέσα στὸ κοιμητήρι τοῦ χειμῶνα, καὶ λέω μὲ τὸ νοῦ μου, τὸν ἀνθρώπινον: «Νᾶμονο κι' ἐγὼ ἕνα δέντρο ἔτσι σὰν αὐτό, νὰ πεθαίνω καὶ νὰ ξαναζῶ! Νὰ νοιώθω μονάχα τὶς χαρὲς τοῦ κόσμου, ἔπως αὐτό, ποῦ χαίρεται τὴν ἀνοιξή, τὸν ἥλιο, τὰ πουλιά, τὶς θλόδροσεσ ἀγῆς καὶ τὰ μαγεμένα βράδυα ποῦ ζῆ ὅσο εἶναι καλοκαίρι, κι' ἅμα ψυχήξῃ τὸ φτωπόρω, ἀρχίζει καὶ πεθαίνει! Νᾶχα κι' ἐγὼ τὴ χάρη αὐτοῦ τοῦ δέντρου ποῦ δὲ νογᾶει τὴ σφοδρά, καὶ δὲ νοιώθει: οὔτε βορρᾶ, οὔτε χιονιὰ, οὔτε ἀγιάζι, οὔτε μπόρα, μόνε ναρκώνεται στὴ βαρυχειμωνιά καὶ ξυπνάει: πάλι ἅμα περᾶσῃ πειὰ τὸ βᾶσκανο!

Πόσο εἶμ' ἐγὼ πειὸ ἄτυχο πλάσμα, πειὸ παρακατινὸ ἀπὸ ἕνα δέντρο! Ἐγὼ δὲν ἐρίζω τὴ μοῖρα μου, αὐτὸ τὴν ἐρίζει καὶ φυλάγεται. Ἐγὼ εἶμαι καταδικασμένος νὰ ὑποφέρω τὴ ζωὴ μ' ἕλεσ τὶς τυραννίεσ τῆσ: σ' ἐκεῖνο ἔδωσ' ἡ Πλάσῃ ἕνα φυλαχτό: ἀναισθησία. Ἐγὼ εἶμ' ἕνα σκουπίδι μπροστὰ στὴσ μοῖρασ τὴν ὀρμή: τὸ συνεπαίρνει δὶχως νὰ τὸ προσέξῃ: τὸ δέντρο ὅμως τὸ σέβεται: τὸ προσπερνᾶ,

ἅμα ξεραθῆ, καὶ τοῦ σφυρίζει μυστικά, στὴ γλώσσα τῶν πλασμάτων: «κοιμήσου ἔδω, παιδί μου, μὴ σὲ νοιάζει: θαρθῶ νὰ σὲ ξυπνήσω μὲ μιὰ ζεστὴν ἀχτίδα».

Μὰ πάλι λέω, μὲ τὸν ἴδιο μου τὸ νοῦ, τὸ νοῦ τοῦ ἀνθρώπου:

«Καὶ πῶς ξέρω τάχα ἐγὼ ἂν τὸ πλατάνι αὐτὸ εἶν' εὐχαριστημένο ἀπὸ τὴ μοῖρα του; πῶς μπορῶ νὰ νοιώσω ἐγὼ, ἐν' ἄλλο πλάσμα, ἀνόμοιο, κι' ἀλλόγλωσσο, ποιὰ εἶν' ἡ χαρὰ τοῦ δέντρου; καὶ ποιὰ ἡ λύπη; ποιὰ εἶν' ἡ εὐτυχία του καὶ ποιὰ ἡ σφοδρά του; ἂν εἶναι χάρη του νὰ καίγεται ἀπὸ τὴ λαύρα τοῦ καλοκαιριοῦ, νὰ πίνῃ στατικὰ βορρῆ, δὶχως νὰ διψᾶ, νὰ στέκεται αἰώνια ἐκεῖ ποῦ ἐφύτρωσε, νὰ τὸ τρώῃ ἡ κάμπια, ἡ ἀκρίδα, τὸ σκουλήκι, δὶχως αὐτὸ νὰ δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ τὴ ζωὴ του; Καὶ ποιὸσ θὰ μοῦ ὀρμηγέψῃ ἂν τὸ ἀνεμόδαρμα τῆσ φυλλωσιάσ του δὲν εἶναι ὁ θρήνος του ὁ καλοκαιρινός, κι' ἂν ἡ σιωπὴ του κι' ἡ ἡσυχία του, ἡ χειμωνιάτικη, δὲν εἶν' ἡ εὐτυχία του; Ποιός;

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΔΟ ΚΑΙ ΚΕΙ

ΥΠΕΡΕΣΙΑΚΕΣ, λένε, θᾶναι οἱ ἐργασίεσ τῆσ Βουλῆσ μας καὶ τέτιεσ πρέπει νᾶναι γιὰ τὴν ὥρα. Ὅσο ἀκόμα βροντᾶει τὸ κανόνι, ἡ γλώσσα πρέπει νὰ βουδαινεται. Ὅστε δὲν ἤρθε ἀκόμα ἡ ὥρα νὰ κριθεῖ ὁ ἀγῶνας, νὰ ζητηθοῦν εὐτόνεσ καὶ νᾶστραποβροντήσῃ ἡ Ἀντιπολίτεψη. Θᾶρθεῖ ἡ ὥρα καὶ γιὰ δλ' αὐτά. Ἡ τωρινὴ μας Βουλὴ χρέεσ ἔχει βιαστικὰ βιαστικὰ νὰ τελιώσει τὶς δουλιέσ τῆσ καὶ νὰ κλείσει τὶς πόρτεσ τῆσ: θᾶναι ἀνοσιούργημα τὰ πράματα νὰ στέκονται στὴν κόψη τοῦ ξουραφιοῦ καὶ οἱ πατέρεσ τοῦ ἔθνου νὰ ἀεροκοπάνε μέσα στὴν καλοζεσταμένη σάλα τῆσ Βουλῆσ.

ΣΑΝ παραφωνία μᾶσ φάνηκε κείνο ποῦ διαβάσαμε στὴν «Πατριδα» τῆσ Τετράδεσ, πῶσ ἀνταμωθήκανε κάτω στὸ Φάληρο οἱ κ. κ. Ἀθ. Εὐταξίασ καὶ Ν. Δημητρακόπουλοσ, «ἐπιφανεῖσ ἀντιπολιτευόμενοι», λέει, καὶ συνεννοηθήκανε πῶσ θὰ φερθοῦνε μέσα στὴ Βουλὴ. Στὶσ σημερινέσ περιστασεσ ἕνα φέρομο ἐπιβάλλεται, ἡ βουδαμάρα, καὶ δὲν εἶτανε καὶ τόση ἀνάγκη νὰ κατεθοῦνε κάτω στὸ Φάληρο μὲ τὸ χιονιὰ μάλιστα γιὰ νὰ λύσουν ἕνα τόσο εὐκολο ζήτημα.